

LBRIS

We know
books

Samanta Schweblin

Șapte case goale

Traducere din limba spaniolă
LAVINIA SIMILARU

LITERA
București

CUPRINS

Nimic din toate acestea.....	9
Părinții și copiii mei.....	28
Se întâmplă mereu în casa asta	41
Respirația cavernoasă.....	50
Patruzeci de centimetri pătrați.....	121
Un bărbat fără noroc.....	131
Ieșirea.....	146

NIMIC DIN TOATE ACESTEA

– Ne-am rătăcit, zice mama.

Frânează și se apleacă asupra volanului. Degetele ei subțiri și bătrâne se agață cu putere de plastic. Suntem la mai bine de o jumătate de oră de casă, în unul dintre cartierele rezidențiale care ne plac cel mai mult. Sunt vile frumoase și ample, dar străzile sunt de pământ și pline de noroi, pentru că a plouat toată noaptea.

– Trebuia să oprești în mijlocul noroiului? Cum o să ieșim acum de aici?

Deschid portiera ca să văd cât de îngropate sunt roțile. Sunt îngropate, destul de îngropate.

Închid portiera, trântind-o.

– Ce faci, mamă?

– Cum ce fac?

Uimirea ei pare sinceră.

Știu exact ce facem, dar tocmai mi-am dat seama ce ciudat este. Mama nu pare să înțeleagă, dar răspunde, astfel că știe la ce mă refer.

– Ne uităm la case, zice.

Clipește de două ori, are prea mult rimel pe gene.

– Ne uităm la case?

– Ne uităm la case, și arată casele aflate în ambele părți.

Sunt imense. Strălucesc pe colinele lor cu gazon proaspăt, sclipind datorită luminii puternice a apusului. Mama oftează și, fără să dea drumul volanului, își reazemă spatele de spătarul scaunului. N-o să mai spună prea multe. Poate nu știe ce să mai spună. Dar exact asta facem. Ieșim să ne uităm la case. Ieșim să ne uităm la casele celorlalți. Să încerc să descriez asta acum ar putea să devină picătura care umple paharul, confirmarea felului în care mama mi-a aruncat timpul la gunoi de când îmi aduc aminte. Mama cuplează prima treaptă de viteză și, spre surprinderea mea, roțile alunecă un moment, dar reușește să facă mașina să înainteze. Privesc în urmă intersecția, dezastrul pe care l-am desenat pe pământul nisipos al drumului, și mă rog ca nici un îngrijitor să nu-și

dea seama că am făcut același lucru ieri, cu două intersecții mai jos, și încă o dată, aproape de ieșire. Continuăm să înaintăm. Mama conduce drept, fără să se oprească în fața nici unei case mari. Nu face comentarii despre împrejmuiri, hamace, sau apărătoare de soare. Nu oftează și nici nu fredonează melodii. Nu bagă de seamă adresele. Nu mă privește. Câteva cvartale mai încolo, casele devin și mai rezidențiale, iar colinele cu gazon nu mai sunt atât de înalte, ci, fără trotuare, schițate cu minuțiozitate de vreun grădinar, pleacă chiar din strada de pământ și acoperă terenul perfect nivelate, ca o oglindă de apă verde la nivelul solului. O ia la stânga și mai înaintează câțiva metri. Zice cu voce tare, dar pentru ea însăși:

– Asta nu are ieșire.

Sunt câteva case mai în față, apoi o pădure închide drumul.

– E mult noroi, spun, întoarce fără să oprești mașina.

Mă privește încruntată. Merge de-a lungul peluzei din dreapta și încearcă să reia drumul spre partea opusă. Rezultatul e teribil: abia o ia cu chiu, cu vai pe o diagonală confuză, când dă de peluza din stânga și frânează.

– Pe dracu', zice.

Accelerează și roțile alunecă în noroi. Mă uit în urmă ca să analizez panorama. E un băiat în grădină, aproape în pragul unei case. Mama accelerează din nou și reușește să iasă înapoi. Și asta face acum: cu mașina în marșarier, traversează strada, urcă pe peluza casei băiatului și schițează, dintr-o parte în alta, pe vastul covor de gazon recent tăiat, un semicerc dublu de noroi. Mașina rămâne în fața ferestrelor imense ale casei.

Băiatul e în picioare cu camionul său de plastic, privindu-ne năucit. Ridic mâna, într-un gest care încearcă să fie de scuze, sau de alertă, însă el dă drumul camionului și fuge în casă. Mama se uită la mine.

– Pornește, îi spun.

Roțile patinează și mașina nu se clintește.

– Încet, mamă!

O femeie apare în spatele perdelelor de la ferestrele imense și ne privește prin geam, își privește grădina. Băiatul e lângă ea și ne arată. Perdeaua se trage la loc, iar mama împotmolește și mai mult mașina în noroi. Femeia iese din casă. Vrea să ajungă la noi, dar nu vrea să calce pe gazon. Face primii pași pe poteca din lemn

lăcuit, apoi își corectează direcția spre noi, călcând aproape în vârful picioarelor. Mama zice încă o dată pe dracu', încet. Ia piciorul de pe accelerație și, în sfârșit, dă drumul și volanului.

Femeia ajunge și se apleacă până la nivelul ferestrei, ca să ne vorbească. Vrea să știe ce facem în grădina ei și nu întreabă politicos. Băiatul spionează, îmbrățișând una dintre coloanele de la intrare. Mama zice că îi pare rău, că îi pare foarte rău, și o spune de câteva ori. Dar femeia nu pare să o audă. Doar își examinează grădina, roțile cufundate în gazon, și întreabă insistent ce facem acolo, de ce suntem împotmolite în grădina ei, dacă ne dăm seama de daunele pe care tocmai le-am provocat. Astfel că îi explic. Spun că mama nu știe să conducă în noroi. Că mama nu se simte bine. Și atunci mama își lovește fruntea de volan și rămâne așa, nu se deslușește dacă moartă sau paralizată. Spatele îi tremură și începe să plângă. Femeia mă privește. Nu știe prea bine ce să facă. O scutur pe mama. Fruntea nu i se desprinde de volan și brațele îi cad moarte în lături. Ies din mașină. Mă scuz din nou față de femeie. Este înaltă și blondă, robustă ca băiatul, iar ochii, nasul și gura îi sunt

prea apropiate în raport cu mărimea capului. Are vârsta mamei mele.

– Cine o să plătească pentru asta? zice.

Nu am bani, dar îi spun că o să plătim. Că îmi pare rău și că, bineînțeles, o să plătim. Asta pare să o calmeze. Își îndreaptă atenția un moment asupra mamei, fără să uite de grădina ei.

– Doamnă, vă simțiți bine? Ce voiati să faceți?

Mama își ridică, în sfârșit, capul și o privește.

– Mă simt îngrozitor. Chemați o ambulanță, vă rog.

Femeia nu pare să știe dacă mama vorbește serios, sau își bate joc de ea. Evident că vorbește serios, chiar dacă ambulanța nu e necesară. Îi fac femeii un gest negativ care implică să aștepte, să nu dea nici un telefon. Femeia face câțiva pași în spate, se uită la mașina veche și ruginită a mamei, apoi la fiul ei buimăcit, puțin mai încolo. Nu vrea să fim aici, vrea să dispărem, dar nu știe cum să facă.

– Vă rog, zice mama, ați putea să-mi aduceți un pahar cu apă până când sosește ambulanța?

Femeia nu se duce imediat, pare să nu vrea să ne lase singure în grădina ei.

– Da, zice.

Se îndepărtează, își apucă copilul de tricou și îl ia cu ea înăuntru. Trântește ușa de la intrare.

– Se poate ști ce faci, mamă? Ieși din mașină, o să încerc s-o urnesc.

Mama se îndreaptă pe scaun, își mișcă picioarele încet, începe să iasă. Caut în jur butuci mijlocii, sau niște pietre ca să pun sub roți și să încerc să scot mașina, dar totul este foarte îngrijit și ordonat. Nu există decât gazon și flori.

– O să caut niște butuci, îi spun mamei mele, arătându-i pădurea din capătul străzii. Nu te mișca.

Mama, care ieșise pe jumătate din mașină, rămâne imobilă un moment, apoi se lasă să cadă din nou pe scaun. Mă îngrijorează că se înnoptează, nu știu dacă o să pot scoate mașina pe întuneric. Pădurea este la doar două case. Merg printre copaci, îmi ia câteva minute să găesc exact ceea ce am nevoie. Când mă întorc, mama nu e în mașină. Nu e nimeni afară. Mă apropiu de ușa casei. Camionul băiatului e aruncat pe preș. Apăs pe sonerie și femeia vine să-mi deschidă.

– Am chemat ambulanța, spune, nu știam unde sunteți dumneavoastră și mama dumneavoastră a spus că leșină din nou.

Mă întreb când a fost prima dată. Intru cu butucii. Sunt doi, de mărimea a două cărămizi. Femeia mă călăuzește până la bucătărie. Străbaterem două camere de zi mari, cu covoare pe jos, și aud imediat vocea mamei mele.

–Asta e marmură albă? Cum ați făcut rost de marmură albă? Ce meserie are tatăl tău, scumpule?

E așezată la masă, cu o ceașcă în mână și cu zaharnița în cealaltă. Băiatul stă în fața ei și o privește.

–Haide, îi spun, arătându-i butucii.

–Ai văzut modelul zaharniței? zice mama împingând-o spre mine. Însă, văzând că nu mă impresionează, adaugă: Mi-e foarte rău.

–Aia e un ornament, zice băiatul, asta e zaharnița noastră adevărată.

Îi dă mamei altă zaharniță, una de lemn. Mama îl ignoră, se ridică și, de parcă ar vomita, iese din bucătărie. O urmez cu resemnare. Se închide într-o baie mică, de lângă coridor. Femeia și fiul ei mă privesc, dar nu mă urmează. Bat la ușă. Întreb dacă pot să intru și aștept. Femeia se ivește dinspre bucătărie.

–Mi se spune că ambulanța sosește în cincisprezece minute.

–Mulțumesc, răspund.

Ușa de la baie se deschide. Intru și închid din nou. Las butucii lângă oglindă. Mama plânge așezată pe capacul vasului de toaletă.

–Ce s-a întâmplat, mamă?

Înainte de a vorbi, împătorește puțină hârtie igienică și își suflă nasul.

–De unde ia lumea toate lucrurile astea? Și ai văzut că e o scară pe fiecare latură a camerei de zi? Își sprijină capul în mâini. Mă întristează în asemenea măsură, că vreau să mor.

Bate cineva la ușă și îmi amintesc că ambulanța e pe drum. Femeia întreabă dacă suntem bine. Trebuie s-o scot pe mama din casa asta.

–Mă duc să recuperez mașina, spun ridicând din nou butucii. Vreau ca în două minute să fii afară cu mine. Și ai face bine să fii acolo.

Pe coridor, femeia vorbește la telefonul mobil, dar mă vede și închide.

–E soțul meu, vine încoace.

Aștept un gest care să-mi arate dacă bărbatul va veni ca să ne ajute pe noi, sau ca s-o ajute pe ea să ne scoată din casă. Însă femeia mă privește fix, având grijă să nu-mi ofere nici o pistă. Ies și mă îndrept spre mașină. Îl aud pe băiat alergând în urma mea. Nu zic nimic, pun

butucii sub roți și mă uit unde o fi lăsat mama cheile. Pornesc motorul. Trebuie să încerc de mai multe ori, dar în cele din urmă trucul cu butucii funcționează. Închid portiera și băiatul trebuie să o ia la goană, ca să nu-l calc. Nu mă opresc, merg pe urmele semicercului până în stradă. N-o să vină singură, îmi zic în sinea mea. De ce să mă ia în seamă și să iasă din casă, ca o mamă normală? Opresc motorul și intru s-o caut. Băiatul aleargă în urma mea, ținând în brațe butucii plini de noroi.

Intru fără să bat și mă duc direct la baie.

–Nu mai e în baie, zice femeia. Vă rog, scoateți-o pe mama dumneavoastră din casă. Asta e prea de tot.

Mă duce la etajul întâi. Treptele sunt ample și deschise la culoare, un covor crem marchează drumul. Femeia merge înainte, oarbă la urmele de noroi pe care le las pe fiecare treaptă. Îmi arată o cameră, ușa este întredeschisă și intru fără să o deschid pe de-a-ntregul, ca să păstrez o oarecare intimitate. Mama e culcată cu fața în jos pe covor, în mijlocul dormitorului conjugal. Zaharnița este pe comodă, lângă ceasul și brățărilor ei, pe care în mod evident și le-a dat jos. Brațele și picioarele îi sunt întinse și

depărtate, un moment mă întreb dacă există alt mod de a îmbrățișa lucruri imense precum o casă, dacă asta încearcă oare mama să facă. Oftează, apoi se așază pe podea, își potrivește cămașa și părul, mă privește. Fața nu îi mai e atât de roșie, dar lacrimile au provocat un dezastru cu machiajul.

–Acum ce mai e? zice.

–E gata mașina. Plecăm.

Iscodesc dincolo de ușă, ca să văd ce face femeia, dar nu o zăresc.

–Și ce-o să facem cu toate astea? zice mama arătând în jur. Cineva trebuie să vorbească cu oamenii aceștia.

–Unde ți-e poșeta?

–Jos, în camera de zi. În prima cameră de zi, pentru că e una mai mare, care dă spre piscină, și încă una de cealaltă parte a bucătăriei, spre grădina din spate. Sunt trei camere de zi, mama scoate o batistă din buzunarul blugilor, își suflă nasul și își șterge lacrimile, fiecare pentru altceva.

Se ridică apucându-se de un drug al patului și se îndreaptă spre baia din cameră.

Patul e făcut cu o îndoitură a cearșafului de deasupra, pe care am văzut-o doar la mama